

[Kai Moltke.]

folks hukommelse er kort — var en demarkationslinje mellem den franske hær på tilbagetog og Vietnams regering i Hanoi. Alt det andet kom til senere. Hvis nogen skulle være i tvivl, kan de blot se i Genèveprotokollen. Det var ikke nogen definitiv grænse, og hvis det skal opfattes som en definitiv grænse, så vil jeg have mine store betænkeligheder ved at følge denne logik. Betegner det derimod indledningen til en overgangstilstand, hvor man i Sydvietnam giver frihed til at indføre et andet regime end generalernes regime i Saigon uden valg kontrollerede af amerikanske flyvere og bomber, uden en systematisk terror mod befolkningen, indespærring af dem i de befæstede landsbyer osv., hvis sådanne tilstande kunne tilvejebringes gennem en amerikansk rømning, så har vi jo også befrielsesfrontens erklæring for, at et sådant overgangsstyre ville være den naturlige form for normalisering af tilstandene i Vietnam, vel at mærke hvis noget, som man kalder frie valg, ikke udøves under en besættelsesmagt og under krigstilstande, som ødelægger landets befolkning fra luften i stedet for som tidligere gennem troppernes operationer på jorden.

Ud fra disse præmisser skal jeg med glæde stemme for, at man i den givne situation anerkender det, som oprindeligt var Vietnam i Genèveaftalen, regeringen i Hanoi, som en foreløbig ordning, som en ordning, som undgår konstituering af regimer i Vietnam under fremmede soldaters besættelse, under evige luftbombardementer, under evig forgiftning af de vietnamesiske landsbyer, som til syvende og sidst nu som før beherskes af den nationale befrielsesfront.

Jeg vil advare mod én ting til. Der var en tendens til i radio og fjernsyn for nylig at give udtryk for, at den nuværende situation var opstået af, at Nordvietnams modstandskraft var brudt, at initiativet med vietnamisering, som det hedder så smukt — som altså gælder alt undtagen luften — havde medført, at nordvietnameserne var blevet den svagere part. Jeg tror, man skal er-

kende nu som før, at den brede bondebefolkning i Sydvietnam nu som før står i sin nationale befrielseskamp, selv om man i dag også har trukket nordvietnamesiske forbundsfæller til. Jeg tror også, man skal lade være med at udbrede falske teorier om, at der foregår ikke nogen større stridigheder i Sydvietnam i øjeblikket. Krigen er ikke vietnamesisk, det er en indokinesisk krig, og man koncentrerer styrkerne hver gang dér, hvor modstanderen går til offensiv, dér, hvor modstanden prøver at skyde genvej over andre staters territorium. De, som vil fred, vil erkende, at den må ordnes gennem politiske forhandlinger, men at politiske forhandlinger på lige fod kun kan finde sted efter tilbagetog fra søsiden, fra lufrummet og fra landjorden af alle de fremmede, som befinder sig i Sydvietnam. For at der er vietnamesiske soldater i Vietnam, kan ikke være det største fremmedelement i landets fremtidige udvikling.

Erik Kragh: Man kan vel sige, at krigen i Sydøstasien har været debatteret så ofte, at der ikke er megen grund til at genoptage debatten; der er jo ikke meget nyt at sige derom, og alt det, vi har hørt i dag, er jo det, der ustandselig er sagt om denne tragiske krig. Det karakteristiske for Vietnamdebatten har egentlig været, hvor mange der synes at ønske en kommunistisk overtagelse af Sydvietnam ved militær erobring, altså en militær løsning på problemet. En dygtigt ført propaganda har haft forbavsende virkninger, således at kendsgerningerne efterhånden træder fuldstændig i baggrunden og ingen rolle spiller.

Det regnes f. eks. for barbari og ondskab, hvis sydvietnamesere og amerikanere foretager sig ting, som nordvietnameserne har gjort i årevis, og hvis man tror på, at sydvietnameserne bør have ret til selv at bestemme deres skæbne og derfor har ret til at modsætte sig de kommunistiske erobringshensigter, og hvis man tror på, at USA har ret til at hjælpe dem, ja, så er man højreekstrem og er tilhænger af krig. Hvis man tror